

ראש הכלה ז"ל

אצלנו, ושרצתה לשאול אם זה נכון מה ששמעה אתמול בדיסקוטק על העקרב. עכ" שיו, העניין התחיל להיות חשוד בעיני. הלכתי וקניתי עיתונים מימים קודמים. חיפשתי בכלם, לא מצאתי אף ידיעה. בינתיים המשיכו להגיע עוד טלפונים. אפילו אחותי מחיפה צילצלה לשאול אם זה נכון מה שקראה בעיתון. אמרתי לה:

הפאה המפורסמת

בפיאה כזו אמור היה העקרב לשכון. מתחת לפיאה: כתבת, "העולם הזה" יו- נית מנור. העקרב הצהוב — שהוא המ- סוכן ביותר המצוי בארץ — אינו מסוגל כלל להרוג אדם בעקיצתו, מלבד ב- מקרים מיוחדים כשהנעקץ אלרגי.

"תביאי לי את העיתון הזה, אני משלם לך אלף לירות." אז היא אמרה, שבעצם לא היא קראה את זה, אלא שכנה סיפרה לה. למחרת זה נמשך. כשצילצלתי במקרה לחברת הביטוח שלי לברר כמה עניינים, אמר לי הסוכן: "אני חשבתי שאתה מת- קשר בקשר לפיצויים של העקרב." גם ביימם הבאים זה לא נפסק. הת- חילו גם הטרדות בטלפון. כל מיני הט- רדות טפסיות, שמתחילות בצורה לגמרי

תולה

יפניית של סלון, "אמבר", שהיא גם אשתו ויימת הכנתה של כלה טרייה, מזל שמלה, בים באיזור תל-אביב, וודאי שלא בפיאות.

החתונה צריכה להישאף: כלות וחתנים ליד הסלון שנפל קורבן לעלילה

קוראים על זה בעיתונים. עובדה שבשום עיתון זה לא היה כתוב. גם לא היוגשה שום תלונה נגד סלון אמבר. זה סתם סי- פור שהופץ על-ידי סלון מתחרת, שרצה לשבור את השוק של אמבר.

בסלון השני שלי, להבאל, כשציניתי שאני פוחדת פחד-מוות מעקרב, במיוחד כשהם יושבים לי על הראש, התכעס עלי בעל הסלון:

"אבל זה לא היה אצלנו, גבירתי, אמר. כן, אני יודעת. לפי הסיפור זה היה בסלון אמבר," עניתי.

"אני לא יודע."

"אתה לא יודע?" השתוממתי. "כל ה- ארץ מדברת על זה, ואתה לא יודע?"

"אני לא יודע."

"תראי, זה יכול לקרות בכל מקום," התערבה בשיחה הובנית הקטנה, שהקשי- בה בצד.

מה שנכון נכון.

מודעות ענק, על פני עמוד שלם, בהן הזים את השמועות, הבטיח פרס של 2,500 ל"י למי שיגלה את מקור השמועות.

בנוסף, הגיש ב"חורין תלונה למש- טרה על הפצת שמועות-דיבה בכוונה תחילה, מצד מתחרים אלמוניים.

מה אומרים על כד העניין ב- בראנג'יה? מדווחת כתבת "העו- ים הזה" שיצאה לסיור קצר:

הלכתי לשני סלונים לבלות בתל-אביב: היצגתי את עצמי ככלה צעירה, העומדת להינשא באוגוסט, וביקשתי פרטים. שאל- תי אם אפשר לשכור גם פאה נוכרית. ברור, אמרו לי.

"אבל בלי עקרב אני מקווה," הוספ- תי בחיוך רבי-שמעות.

התגובות היו שונות: בסלון הראשון בו ביקרתי, אנטה, ביטלו בהחלטיות את ה- אפשרות שהסיפור נכון. "אם זה היה נכון," אמר לי עזרה של אנטה, "היו

תמימה. אשה היתה מצלצלת: "אני כלה, ורוצה להתעניין בקשר לשמלה." אני עו- נה לה כרגיל. "אבל שמעתי שמועות מסוימות שמתהלכות בעיר," היא אומרת לי. "מה שמעת?" אני שואל אותה. היא מספרת לי את כל הסיפור על העקרב.

אני לפעמים היו מצלצלים ושואלים: "אתם צריכים עוד עקרב? אפשר לספק לכם."

לאט לאט הבנת. זה מסע מכון ומאור- גן על-ידי גורם, שמטרתו להזיק לי. אני עומד לפתוח סלון נוסף שבו יוגשו לכלות שירותים חדשים, כמו סאונה וצילום, וזה מעורר אצל כל מיני אנשים קינאה.

אני חושד בסלונים מסוימים מאוד. יש לי רשימה שחורה של חשודים.

עד כאן, סיפורו של בעל הסלון שנעקץ. השבוע, הוא החליט להילחם בעקרב הקטן בתותחים גדולים: בשלב ראשון, פירסם בכל עיתוני יום השישי האחרון